

JENS ERIK JENSEN

HISTORIEN OM VILLY

Indholdsfortegnelse

FORORD

1. LAURITZ OG ANDREA
 - 1.1 Villys første år
2. DET GULE HUS
 - 2.1 Kaj er på besøg
 - 2.2 På bakken
 - 2.3 Pistolerne
 - 2.4 The Rolling Stones
 - 2.5 Rundvisning på Carlsberg
3. FRA HIMMERLAND TIL KØBENHAVN
 - 3.1 Hospitalsbehandling
 - 3.2 Skolegangen
4. SOMMERFERIER I VENDSYSSEL
 - 4.1 For 50 år siden i Vendsyssel
 - 4.2 Bananskrællerne
 - 4.3 Bedstemors frikadeller
 - 4.4 Døgnboksen
5. NÅR LAURITZ VAR PÅ BESØG I VENDSYSSEL
6. ANDREAS GALDESTEN
 - 6.1 Rekreationstid
 - 6.2 Mistanken
 - 6.3 I Skovlunde
 - 6.4 Skilsmissen
7. KIRKEN PÅ BAKKEN

- 7.1 Braget i Brugsen.
 - 7.2 Luftpistolerne
 - 7.3 Beijste, Bente
 - 7.4 Villy og Beijste
 - 7.5 Badebroen
- 8. ALENEMOR
 - 8.1 På eftermiddagsholdet
- 9. LAURITZ VENDER TILBAGE
 - 9.1 Familien genforenes
 - 9.2 Den holdt ikke
- 10. ALENEMOR IGEN
- 11. PÅ FORLÆNGET FERIE I HIMMERLAND
- 12. PÅ UNGDOMS- OG EFTERSKOLE
 - 12.1 På arbejdsmarkedet
- 13. I MELLEMTIDEN
- 14. LAU THYGESEN
- 15. HUSEJER
 - 15.1 Jette
 - 15.2 Jette flytter ind
 - 15.3 Aftenturene
- 16. FORFRA IGEN
 - 16.1 I arbejde igen
 - 16.2 Oplevelser i Ålborg.
- 17. RETUR FRA ÅLBORG
- 18. LINDA HOLM
 - 18.1 Over tiden?
 - 18.2 Et cirkus kom forbi
 - 18.3 Til feriebyen
 - 18.4 Ny partner

19. NÆRE VENNER IGEN

20. VILLY MØDER LINDA

20.1 Bag hækken

20.2 Ålborg Sygehus

20.3 Ventetiden

20.4 Hjemme igen

20.5 Telefonopringningen

21. BRØDREMØDET

22. VILLYS DØD

23. EFTER VILLY

23.1 Lau

23.2 Linda

24. Et sidste tilbageblik

FORORD

Vi indånder den samme luft

Vi betræder den samme jord

Vore øjne ser de samme ting

Vore ører hører de samme lyde

Vi taler det samme sprog med samme ord

Men

Indeni er vi som fra forskellige planeter:

Nogle bliver født med særlig skønhed

Nogle med særlig kløgt

Nogle kommer godt fra start i livet

Nogle bliver født til rigdom

Nogle bliver født i små kår

Nogle får stor kærlighed fra mange

Nogle bliver født med sværere livsvilkår, men med et hjerte af guld,

sådan én var Villy!

1. LAURITZ OG ANDREA

På den allerøverste bakkeøtop i det østligste Himmerland stod det lille hus. Det var beskedent i størrelse og udseende, men lå kun 20 meter fra den meget høje moræneskrænt ned til Kattegat. Haven var et vildnis, men stor og beskyttende mod vind og vejr og mod skrænten med store træer og buske. Nede fra landsbyens midte gik det stejlt opad, og grusvejen hed, dengang, som nu, "Bakken".

Til gengæld for dets liden- og beskedenhed var huset betalt, og det var gået i arv fra generation til generation, så det var lige passende for en mekanikerlærling med kone og nyfødt barn.

Lauritz var nemlig lige kommet i lære som mekaniker, som voksenlærling i den nærmeste lidt større by. Fra han havde forladt den lokale folkeskole i 7. klasse, havde han sjakret rundt på forskellige gårde i omegnen, indtil han endte som staldkarl på en hovedgård så langt væk som i det sydlige Vendsyssel.

Her blev hans skæbne beseglet, da han mødte den 1 år yngre Andrea, der kort efter hans ankomst var blevet ansat som tjenestepige.

Et års tid senere blev Andrea gravid, og da de gældende regler for den slags på den tid, var omfattet af forbud mod faste forhold og især børn, måtte de to nu stifte bo for sig selv med den nyfødte søn Villy.

Andrea stammede fra Vendsyssel, og var nr. fire af en børneflokk på 6. Hun var også gået ud af den lokale

folkeskole efter 7. klasse, og havde tjent på forskellige gårde rundt om, indtil hun som 17 årig kom i huset hos en læge i Ålborg.

Viceværten i boligkarreen, hvor Andrea kom i huset, var en meget sympatisk og hjælpsom mand, otte år ældre end Andrea. Han var meget flink til at vise tilrette for sådan en ung uerfaren kvinde. Ja han var så nidkær i sin omsorg, at Andrea blev gravid, og som 18 årig fødte en søn.

Og det er mig.

Viceværten var allerede gift, og havde en søn 5 år ældre end mig. Så jeg er altså resultatet af et kort hektisk bekendtskab på et ungpigeværelse i Sjællandsgade i Ålborg. Og som Erik Clausen skriver, så er det da godt, at jeg blev født, før aborten den blev fri. Ellers havde jeg jo ikke kunnet skrive denne historie.

Jeg blev født hos mine bedsteforældre hjemme i Vendsyssel, hos hvem jeg også voksede op.

Andrea måtte ud at tjene til livets ophold uden sin nyfødte søn, og fik plads på hovedgården, hvor Lauritz jo altså var ansat som staldkarl. Selvfølgelig kunne man da ikke beholde sit job som par, hvis man fik børn, hvem i alverden skulle dog passe sådan en skrålhals i arbejdstiden, hvor der jo i sagens natur skulle arbejdes og intet andet.

Lad gå, at de ansatte kærstede og moslede lidt rundt i sengehalmen sammen, var jo dog så menneskeligt, men kom der børn ud af det, fy skam dem, så var det altså ud af klappen uden pardon.

Tilbage til Østhimmerland gik det, og det med en mekanikerlærlingeløn som forsørgelsesgrundlag og om end med et vist voksentillæg, måtte Andrea blive

hjemmegående og passe Villy, så der var virkelig økonomisk smalhans, men med familie og venners hjælp, klaredes lærlingetiden og en udlært mekaniker kunne meget bedre forsørge en familie og navnlig, når man, som Lauritz, var meget fiks på fingrene.

For Andrea havde det længe været et brændende ønske, at få sin ældste søn mig, tilbage, og eftersom der nu var økonomisk basis for det, og eftersom Lauritz også var positiv stemt, var det jo kun en formsag, at tage turen til Vendsyssel for at aftale alt det praktiske med Andreas forældre.

"A går i min grav, hvis I tåer ham fra mæ", lød Bedstes svar, så fortunlede kørte Andrea og Lauritz hjem for at overveje, hvad der nu skulle ske.

Bedste havde selv fået sit første barn som 18 årig, og havde dernæst født hvert halvandet år, indtil hun som 27 årig, pludselig var stoppet med børnefødslerne. Det havde været meget økonomisk trange kår under alle børnenes opvækst, idet hende og Bedstefar havde måttet sjakke rundt fra gård til gård, som fodermesterpar og arbejde 12-14 timer om dagen med usle boligforhold og til en meget beskeden løn. At det var svære tider i 30'erne og under anden verdenskrig, gjorde ikke dagligdagen, samt slæbet med de mange børn nemmere.

Alle børnene var nu fløjet fra reden, Bedstefar havde fået et væsentligt bedre lønnet arbejde på en fabrik i Ålborg, og endelig, havde de også fået bygget deres eget hus i overkommelig busafstand fra Ålborg. Hertil kommer også, at Bedste kun var i starten af 40erne og dermed en meget ung mormor samt hjemmegående husmor, så der var virkelig basis for, at have sådan en lille "Manser", at fylde dagen ud med. Bedste kunne slet ikke overskue, hvis lille "Manser"

skulle tages fra hende, så derfor den kraftfulde og følelsesladede reaktion.

Andrea og Lauritz behøvede ikke lang betænkningstid, de kunne simpelthen ikke få over deres hjerte, at tilføje Bedste så stor en sorg, så de måtte opgive tanken om, at de to halvbrødre kunne og vokse op sammen.

Andrea gjorde afkaldet af ren kærlighed til forældrene, medens hun måtte opleve sit eget hjerte bløde, og opgive glæden ved det daglige samvær med sit eget kød og blod.

1.1 Villys første år

Villy voksede op med stor kærlighed omkring sig, den Himmerlandske familie Laursen var stor, og det var meget småt med børn i slægten, så han mødte kærlighed og omsorg overalt, hvor han kom.

Villy var et nemt barn, sød, mild og altid glad, strålede af livsglæde, hvorfor man altid så ham med et smil på læben.

De første år gik i glæde og ubekymrethed for hans lille familie, men i fem års alderen begyndte Villy at få ondt i sit højre ben med lettere halten til følge. Det blev slået hen som værende vokseværk, for det var dog rasende, som den dreng voksede.

Det blev desværre kun værre med tiden, så lige før han skulle starte i skolen, måtte han lade sig indlægge på det nærmeste sygehus i Himmerland.

Behandlingen bestod i absolut ro og sengeleje. Den stedlige overlæge var ikke helt klar over, hvordan sådan en lidelse skulle behandles, men én ting mente han at vide med

bestemthed, og det var, at det duede ikke at belaste benet på nogen måde.

Så Villy måtte ligge på sygehuset og kigge lige ud i luften. Om dagen fik han besøg af Andrea, og ind imellem af en frivillig voksen, som skulle forestå den undervisning, som han nu gik glip af.

Sengelejet og isolationen på hospitalet måtte han således lide, foruden fraværet af de kammerater som han havde gået op og ned af, lige siden de små ben kunne bære ham.

Det, at få lov til at boltre sig i uforpligtende og livsbekræftende leg, var et savn så stort, at Villy græd sig i søvn mange nætter, til han endelig fandt ro til at sove.

Imellem de lange indlæggelsesperioder fik han lov til at komme i skole. Transporten til og fra skole foregik hængende på ryggen af Andrea. Benet var for svagt til at bære Villys vægt, og for hver dag der gik, svandt den smule muskler ind, han havde, for til sidst at være helt fraværende.

Benet var nu så tyndt som armene. Alle var frygteligt ulykkelige over, at et så ungt liv skulle have så svær en start på tilværelsen.

Tiden gik, og det var indlysende, at behandlingen med absolut ro og konstant sengeleje ikke førte til nogen helbredelse eller forbedringer. Ekspertisen på det lille lokale sygehus var, og blev, helt utilstrækkelig.

Hofteskredet måtte simpelthen behandles af specialister, hvis Villy skulle få et ordentligt liv. Hertil kom, at nu hvor der var gået næsten to år, hvor han skulle have haft sin daglige gang i skolen sammen med alle sine kammerater, og nu var han hverken i stand til at læse eller stave. Noget drastisk måtte til.

Lauritz havde vist sig at være en særdeles fingernem tekniker og dette endog parret med en god portion mod. Det var midt i tiden med de store etagebyggerier, og ofte skulle der udføres halsbrækkende aktiviteter i de halvfærdige skeletter af etager, som stod og skulle forsynes med en udvendig elevator o. lign, for at byggeriet kunne fortsættes og godkendes.

Den slags opgaver var lige Lauritz, og han fik hurtigt skabt sig et navn i entreprenørbranchen, der gjorde, at han blev en meget efterspurgt arbejdskraft.

MAXIBYG var et af stederne, og et attraktivt job der gjorde, at den lille familie kunne bosætte sig på Valby Langgade. Villy kunne så indskrives til behandling på Ortopædisk hospital på Lyngbyvej, hvor alle specialisterne var samlet.

Udsigten til savnet af kammeraterne fik Villy til at græde højlydt ved tanken om at skulle flytte. Navnlig var det de to jævnaldrende Elis og Lau, han ville komme til at savne. De var født næsten samtidigt, og Lau var han næsten nabo til. I de ni år der nu var gået, havde der stort set ikke været én dag, hvor de ikke havde leget sammen. Villy og Lau var uadskillelige som to siamesiske tvillinger. Hvordan skulle han dog overleve det her?

Der var bare ingen vej uden om, hans højre ben var så kraftesløst og uden muskler, at det ikke kunne bære vægten af ham, og fik han ikke noget effektivt gjort nu, ville han kunne se frem til, at skulle tilbringe resten af sit liv i en kørestol. Hvilken ni årig, i øvrigt rask gut, kunne tænke sig det, og hvilke forældre ville kunne bære rundt på det ansvar, ikke at have forsøgt alt det som var menneskeligt muligt.

Afsted til storbyen gik det, der var ingen vej uden om.

2. DET GULE HUS

"Nr. 87, hvad skulle der være? Et stykke stærk ost med noget riv i, ja og så et stykke Roquefort, rigtig svampet, tak". 190 kr. fattigere forlod jeg "Ostelageret" på Valby Langgade, og hvilket syn mødte mig?

DET GULE HUS, Valby Langgade 52.

Andrea skulle forlade stedet for 50 år siden, da kommunen havde fundet det kondemneringsmodent, eller sagt med andre ord: Det var noget gammelt lort, som ikke var værd at ofre penge på. Pudsigt nok skete der i stedet det, at huset blev fredet og gennemgribende restaureret. Herunder blev der indrettet lejlighed på anden sal, hvor der dengang var tørreloft bortset fra gavlen.

Her står jeg nu og stirrer, og er faldet fuldstændigt i staver.

Her i gavlen var der indrettet 2 små værelser og i det "største" af dem, bag de to vinduer i gavlen, boede William. I et meget beskedent rum bagved boede Jørgen. De var begge ungkarle i fyrrene, som var kommet til København for at få arbejde. De stammede begge fra den samme lille landsby i Østhimmerland, hvor Lauritz kom fra. Lauritz havde således skaffet dem både arbejde og bolig. Arbejde som jord- og betonarbejdere i det entreprenørselskab, hvor han selv var montørmester.

Værelserne havde han skaffet dem i kraft af sit bijob som vicevært for ejendommen, "Kildedal", Valby Langgade 52

altså.

Ejendommen står i dag, stolt knejsende, med sine to skorstene som vidner om fordums storhed, da den blev opført som en af de allerførste toetagers ejendomme i landsbyen Valby.

Som jeg står her, rinder der mig forskellige oplevelser i hu fra dengang for halvtreds år siden.

2.1 Kaj er på besøg

Søndagen var ugens eneste fridag, og denne blev benyttet til, at få den forgangne uges opsamlede støv i halsen skyllet godt og grundigt væk. En kasse bajere blev skaffet til veje fra det lokale Irma nede i gården, nå ja, der var jo godt nok 50 stk. i sådan en svend dengang, men det var jo da trods alt også søndag.

Kaj kom så med en "halv abe", som jo skulle bruges til hurtigt at få stemning på festen. Bajerne tog det jo noget tid med at mærke virkningen af, det var jo rutinerede folk, vi havde med at gøre.

Kaj var den lokale ismejerist, hvis forretning lå i selvsamme butik, som jeg lige havde forladt med favnen fuld af oste. Kaj var en temmelig korpulent herre, og han øvede sig da vist livligt i det daglige til søndagens store begivenhed. Villy og jeg fik lov til at overvære begivenheden, men måtte love at sidde stille og ikke blande os i, hvad der foregik.

Efter en times tid var det vores tur til at komme i aktion. Kaj var faldet i søvn i lænestolen med en tændt cigaret i hånden. Gløden bevægede sig med faretruende hastighed nedad, for til sidst at møde Kajs pege- og langefinger. Vi ville